

II.

Kjøbenhavns Politii.

Politikammeret, den 8de Januar 1889.

J behagelig Skrivelse af 28de November f. A. har Justitsministeriet, paa Foranledning af et af Rigsdagens Folkething nedsat Udvalg til at behandle et ved privat Initiativ indbragt Lovforslag om Forebyggelsesmidler imod Utugt og til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse, forlangt Oplysninger om Virkningerne af Loven af 10de April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse.

Foranlediget heraf skal jeg tjenstligt meddele, at den nævnte Lov — foruden at virke heldigt i hygieinisk Henseende, men hvorom jeg ikke nærmere skal udtale mig, idet jeg antager, at Ministeriet kun har forlangt min Erklæring over Sagen set fra et Ordensstandpunkt — har haft og har en særdeles gavnlig og betydningsfuld Indvirkning paa den offentlige Orden og Belansthændighed. Ved denne Lov er det nemlig blevet muligt anderledes kraftigt end tidligere at kride ind mod det saakaldte „Træf“, det vil sige Færden af Løstgigtige Fruentimmer paa Gader og offentlige Steder, for at kapre Mandfolk i usædeligt Diemed, og det er denne Omstændighed og altsaa Loven af 10de April 1874, at det skyldes, at det i Forhold til andre store Byer betydelige Antal unge Kvinder, som særdes uden mandlig Vedsagelse paa Kjøbenhavns Gader, endog længe efter at det er blevet mørkt, kunne gjøre dette som oftest uden i mindste Maade at blive antastede eller forulempede i Modstætning til, hvad der sker i mange af Udlandets store Byer. Den hemmelige Prostitution er det umuligt at udrydde, men der kan sættes visse Grændser for den og, hvad der navnlig kan gøres, er det at lægge Baand paa de Personers Optreden, der høre til den, paa Gaden, paa offentlige Steder, eller hvor dens Udøvere ibrigt træde i Berøring med Publikum. Men det eneste virkningsfulde Middel i saa Henseende ere Bestemmelserne i Loven af 10de April 1874 om den saakaldte tvungne Indskrivning; det er disse Bestemmelser alene, der lægge visse Baand paa Udøverne af den hemmelige Prostitution. Straffebestemmelserne i Straffelovens § 180 eller i Politivedtægten have for Flertallet af disse Personer intet Afstrækkende, men hvad de derimod frygte, er den Lobbestemte Følge af gjentagen Straf, nemlig Indskrivning, thi vel ville de kun føre et Løstgigtigt Levnet, men de ville føre det fri for Kontrol. Borttager man Bestemmelserne om den tvungne Indskrivning, og ophæver man den saakaldte kontrollerede Prostitution, vil, hvad enten man bestemmer sig til at erklære Udøvelsen af Utugt for strafbar eller straffri, den offentlige Belansthændighed i højeste Grad komme til at lide derunder, og den hemmelige Prostitution, der er den saavel i hygieinisk som i alle andre Henseender farligste Form af Løstgigtighed, vil brede sig saaledes, at alle alvorlige Folk bittert ville komme til at beklage, at man har forandret bemeldte Bestemmelser. Hvad særlig den offentlige Belansthændighed angaar, vil det hurtigt vise sig, at den kun er daarlig betrygget ved Bestemmelser som dem, der indeholdes i det indbragte Lovforslags § 3, thi naar ikke Opfordringen eller Tilskyndelsen til Utugt er fremsat ganske utilfløret og i Vidners Overværelse, hvad selvfølgelig saa godt som aldrig vil være Tilfældet, vil det mod Bedkommendes Benægtelse være en Umulighed at faae Paagældende dømt, og Bestemmelsen i Paragrafen vil saaledes komme til at staa som et tomt Ord.